

CARL THOMAS

EGY BEANSŐSÉGES TALÁLKOZÁS

Aznap este, amikor megszülettem, irdatlan vihar tombolt a környéken. Sűrű és összefüggő felhőréteg gomolygott odafent, eltakarva az ég csillagait. A sötét, baljós-latú viharfelhőket olykor egy-egy hosszú, szerteágazó, kacskaringós villámlás hasította ketté, aztán pár másodpercre rá megérkezett a hangja is, fülsüketítő, talajrengető döngés formájában. A mindent átható égi moraj nem csak az emberekben idézett elő némi ösztönös feszültséget. A birtokunkon éldegélő háziállatok is nyugtalanokdtak, és minden egyes villámcsapás alkalmával egyre mélyebbre húzódtak a vackukban. Már amelyiknek volt egyáltalán vacka.

Szüleim épp, hogy csak hazaértek a kiadós eső előtt, a szekér sietve dőcögött be az udvarra, két ló húzta. Apám nyomban lepattant a bakról. A kissé ideges lovakat nyugtatgatta pár jó szóval, megsimogatta a homlokukat, és dicsérően megpaskolta izmos hátukat. Aztán hamar lesegítette a szekérről a bábaasszonyt és édesanyámat, akinek útközben hazafelé már megjöttek az első fájásai.

Egyik karjával apám segítő karjába kapaszkodott, míg a másik keze feszes, gömbölyded pocakján nyugodott. Engem hordozott a hasában. Élveztem a biztonságot nyújtó melegséget, és akkor még nem igazán tudatosodott bennem, hogy mi történik odakint. A külvilág történéseiből ekkor még nem éreztem túl sokat. Nem láttam és nem hallottam semmit sem. Azaz hogy valamit azért mégis: valami zaj mindig bebeszűrődött odakintről, de nem tudtam, hogy pontosan honnan. Nem létezett számomra akkor még a „külvilág” vagy az „odakint” fogalma. Sőt, még a „fogalom” sem létezett...

Az egész világegyetemet csupán a kicsiny és egyre szűkösébbé váló anyaméh jelentette az idő tájt.

Ezalatt eleredt az eső és a hatalmas cseppek erőteljesen vágódtak az ablaküvegnek. Nem záposeső volt az, amely gyorsan jön, és hamar távozik, hanem hosszan tartó felhőszakadás vette kezdetét.

Apám a bábaasszony segédletével bekísérte anyámat a házba. Bevezette a hálószobába, óvatosan lefektette az ágyra, a többit pedig a sürgő-forgó néni gondjaira bízta. Ezután kisietett az udvarra, hogy az állatokat is biztonságba helyezze. A nyugtalan lovakat kifogta a szekér elöl és bevezette az istállóba. A csirkéket, a libákat, a kecskéket és a birkákat nem kellett beterelni, mindenki elbújt már rég, ki-ki a saját óljába. Egyedül a kutya csaholt és állt kint bőrig ázva az esőben délcegen, vigyázó szeméit a birtok sötétebb szegletein tartva.

Az állatok talán még a szokásosnál is nyugtalanabbak voltak. Apám furcsállta izgatott viselkedésüket, hiszen máskor is volt már ehhez hasonló vihar, de még sohasem látta a jóságait ennyire feszültnak és idegesnek. Egy ideig ott maradt velük, becézgetve paskolta oldalukat, hogy megnyugtassa őket.

• A novella részlet a szerző *Empathyco* című készülő sci-fi regényéből.

Közben már a bábaasszony is megtette a szükséges előkészületeket a szülés lebonyolításához. Bekészített mindent a szobába, az ágy melletti asztalkára, aztán segített anyámnak az átöltözködésben. Egy könnyedebb viseletet öltött magára, amolyan hálóruhafélét. Ez sokkal kényelmesebb és praktikusabb volt.

Mikor apám visszajött az udvarról és betoppant a szobába, anyám már a vajúadás legvégző stádiumában volt. Az ágyában feküdt enyhén szétterpesztett lábakkal, egy lepedővel diszkréten eltakarva; gömbölyű, feszes hasa pedig szabadon hagyva. Homlokán verejték csillogott, és az arcát időnként kissé eltorzította a fájdalom, mely mind gyakrabban hasított belé.

Apám suta mosolyt erőltetett aggodalmas ábrázatjára, és leült mellé. Megfogta anyám kezét, megcirógatta, majd egy fehér kendőcskével letörölgette a homlokán gyöngyöző izzadságot.

– Nem lesz semmi baj – súgta oda neki. – Meglátod, minden rendben lesz.

– Igen... persze... – mosolygott vissza rá elcsigázottan.

A kemény munkához szokott erős férfikéz most lágyan és érzéssel simította végig a szeretett nő domborodó hasát, melyben ott kuporogtam én. Ám ez az állapot már nem tarthatott túl sokáig. Az anyaméh eddig biztonságot nyújtó mikrokozmosza már igen szűkösnek kezdett bizonyulni. A csökkenő tér gátolt a szabad mozgásban, így ez a helyzet immár tarthatatlan volt. A hőség lassan elviselhetetlenné vált. A természet ezt diktálta: szüless meg, fejlődj tovább!

Nem volt mit tenni, ki kellett hát jönnöm rövid időn belül, hiszen várt rám egy újabb dimenzió. Kinőttem már addigi bölcsőmet, amely vagy kilenc hónapon át jó szolgálatot tett. Na, de most már igazán tovább kellett lépni... Kényelmetlenül éreztem magam ebben a szűk térben, egyre szorosabbá vált körülöttem a védőburok. Ezért aztán bokszoltam és rugdostam egyet-kettőt. Abban a pillanatban nem gondoltam arra, hogy ezzel fájdalmat okozhatok édesanyámnak.

Valami kattant, és zubogó morajlás hallatszott mindenfelől. Megmondom őszintén: akkor kicsit megijedtem.

Anyám felszisszent a fájdalomtól.

– Mindjárt jön... – mondta összeszorított fogakkal.

– Igen, itt az idő – szólalt meg a bábaasszony, közben szigorúan apámra nézett. – Kérem, most fáradjon ki, nyugodtan rám bízhatja a kedves feleségét. Nem lesz baj.

Apám vonakodva engedte el anyám kezét és kötelességtudóan, ám nehéz szívvel hagyta el a szobát. Becsukta maga mögött az ajtót és kísértelt a tornácra. Érthetően ideges volt, ezért kifejezetten jót tett neki egy kis friss levegő, amit a közelgő éj hozott magával.

A szakadó eső hangosan kopogott a ház, az istálló és az ólak tetején. Végigfolyt a cserepeken, összegyűlt az ereszekben, majd apró vízesésként zúdult ki a csatornák nyílásain. A viharossá fokozódó szél szitáló vízpárát terelt apám arcába, szélfúttá hajtincsei nedves homlokára tapadtak. Szikár teste nekifeszült a viharos lökéseknek, és egyre csak arra várt, mikor telik le az idő, amíg idekint kell tartózkodnia. Az eső áztatása most nyugtatóan hatott rá.

Várta, hogy megszülessen a gyermeke, aki minden reménye szerint egészséges lesz. Teljes szívéből azt kívánta, hogy a felesége is épségben átvészelve a szüléssel járó fájdalmas megpróbáltatásokat. Elképzelte azt a pillanatot, amikor végre beszaladhat hozzánk és átölelhet mindkettőnket. Érezte, hogy nemsokára itt lesz az alkalom.

Odafönt, magasan a felhőszőnyeg fölött egy azonosítatlan repülő objektum lépett nagy robajjal a Föld légkörébe és izzó csóvaként hasította át a sztratoszférát. Csupán egyetlen utas tartózkodott benne. Idegen civilizáció küldötte volt ő, egy földönkívüli lény, aki végezte szokásos feladatait, amivel az otthoniak megbízták.

A végtelen űr messzi-messzi vidékéről jött a naprendszerünkbe, hogy adatokat gyűjtsön, összeszedje az előzőleg kiküldött illetve kihelyezett szondákat, és különféle életformák után kutasson.

Az „Ember” nevű fajt már régóta ismerte az ő népe, de tudta jól, még nem érkezett el a kapcsolatfelvétel ideje. Az emberi faj ekkor még messze nem volt az ég ura, nem hódította meg a világűr, és a világszemléletével is problémák voltak. Bezzeg háborúzni tudtak. A kapcsolatfelvétel távoli lehetősége azonban nem volt reménytelen. Volt esély rá, hogy egyszer az emberiség is beléphet a kozmosz fenséges birodalmaiba, és megfelelően kiaknázhathatja, előnyére fordíthatja az erőforrásait a fejlődése érdekében.

Az idegen ezért döntött úgy, hogy útba ejti a szépségekkel és rejtélyekkel teli Földünket. Valójában ez is része volt a feladatának, de kíváncsisága is vonzotta az itt lakó lényekhez. Érdekelte a fejlődésük, az értelmük, az intelligenciájuk, a gondolkodásmódjuk és egyáltalán minden, ami velük kapcsolatos.

Pusztán tudományos, kutatási célok vezérelték, ám azzal a nem titkolt szándékkal indult útnak, hogy esetleg mégis csak megkockáztatna valamiféle kapcsolatfelvételt az emberiség egyik követével. Persze csak akkor, ha arra adottak lesznek a lehetőségek, és megfelelőnek bizonyulnak a körülmények.

A Föld légkörébe való belépés a pályaadatok előzetes tervszerű kiszámítása alapján történt. Szakszerű és precíz volt a manőver kivitelezése is. A hajó a megfelelő szögben érkezett meg és a további navigáció a pontos szélességi és hosszúsági fokok figyelembevételével zajlott le. Minden a terveknek megfelelően haladt. Már csak egy valami szólhatott közbe: a kiszámíthatatlan természet. És az sajnos, közbe is szólt...

A légkör magasabb rétegeiben dúló elektromos vihar nem kímélte még a szupertechnikát sem. A közelben képződő elektromos kisülések a hajó körül cikáztak. A telepatikus vezérlőrendszerben zavar keletkezett, a műszerek megbízhatatlan értékeket mutattak. Lehetetlen volt ebben a helyzetben a pontos navigáció.

Míg az egyik információs berendezés a levegő pontos összetételét és a légnyomás értékeit mutatta, addig a másik műszer már vészjelzést adott le és a számítógép közölte, hogy a hajó kis híján kormányozhatatlan.

Az irányítórendszer egyes egységei között interferencia lépett fel. A gép hol telepatikus, hol pedig manuális vezérlésre kapcsolt át, így próbálta kerülgetni a sűrűbb vihangócokat, illetve az esetleges villámcsapásokat. Ez azonban nem sikerült...

Egy kósza villám a gép oldalába csapott, amitől az megperdült, és legnagyobb balszerencséjére épp a legsötétebb felhő centruma felé kezdett sodródni. A lény tudta, itt nem várhat rá semmi jó.

Ekkor a hajó szinte teljesen irányíthatatlanná vált, de a műszerek többé-kevésbé még működőképesek voltak. Az utastérben vészjelzés visító hangja szólalt meg. A robotpilóta automatikusan aktiválódott. Az önműködő irányítórendszer megpróbálta korrigálni a hajó forgó mozgását, és minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy stabilizálódjon a helyzete.

A repülő-zuhanó masina már az elektromos részecskékkel töltött esőfelhők között lavírozott, mikor végre abbamaradt eszeveszett pörgése. Inogva bukácsolt a sűrű,

sötét fellegekben, és megkísérelt kitérő manővereket végrehajtani az elektromos kísérletek – műszerek által feltételezett – becsapódási pontjai előtt.

Az egész terület több kilométeres körzetben valóságos aknamező volt. Kiszámíthatatlan és életveszélyes...

A számítógép egyfolytában a magasság, a légnyomás és a légkör összetevőinek állandóan változó értékeit harsogta.

Aztán hirtelen egy újabb mennydörgő villám szelte ketté az eget. Ez egyenesen a hajóba csapott, és fülsüketítő robajt hallatott. Az egész szerkezet megremegett tőle. Az ezüstösen csillogó, különösképpen ellenálló külső borítás szinte magába szívta és tüstént el is nyelte a nagy töltésű elektromos nyalábot, mire az egész jármű teljesen felizzott.

A még működő berendezések egymás után mondták fel a szolgálatot, és rövid időn belül az összes rendszer végleg működésképtelenné vált. Csupán a létfenntartó rendszer szolgáltatott még némi energiát. Azonban már az sem tarthatott ki sokáig...

– Sebesség növekszik... magasság csökken... atmoszféra ingadozó... mozgáskoordináció nem elégséges... – tájékoztatott a számítógép érzéketlen hangja halálos nyugalommal.

A lény teljesen elvesztette uralmát úrhajója felett, amely csak suhant a felhőkön át és megállíthatatlanul zuhant a föld felé. Az idegen tehetetlenül nézett ki az ablaknyílás áttetsző energiapajzsán, amelyen hangosan és erőteljesen kopogott a jég, majd a hatalmas esőcseppek szétkenődő pacává mázolódtak.

A gép már menthetetlenné vált.

– Veszély... veszély... energiaszolgáltatás minimumon... a hajó kormányozhatatlan... robotpilóta működésképtelen... mentőkabin kilövőrendszer meghibásodás... – sorolta tovább az információs rendszer monoton egyszerűséggel.

A látogató megtett mindent, ami csak tőle telhető volt. Azonban a gépek cserbenhagyták. Azok nem bírtak el a természet pusztító erejével. Várt... várta az elkerülhetlent... Nem volt helye pániknak, kapkodásnak vagy fejvesztett siránkozásnak. Nem is lett volna értelme. El kellett fogadnia azt aényt, hogy ezt a küldetést sajnos, már nem tudja teljesíteni. Ekkor hirtelen megvilágosodott a tudata.

Rájött, hogy talán van még egy módja, hogy az eddig megszerzett tudás és hatalom ne vesszen kárba, ne váljon minden a feledés martalékává. Volt még pár pillanata, hogy megtegye a szükséges előkészületeket...

– Becsapódás várható esélye 89%... a katasztrófa valószínűsíthető helyszíne: lakott terület... pályakorrekció... vész-módosítás folyamatban... – közvetítette az utolsó műveleteket a szenttelen hangú gép, miközben éppen a legvégső energiartalékait használta fel.

Remegett az egész úrjármű. Zakatolva rezegtek benne az alkatrészek, és a műszerek. Ám az idegen pilóta mit sem törődve a kétségbeejtő helyzettel, kényelmesen elhelyezkedett a kabin közepén. Belekezdett élete utolsó villám-meditációjába. Szemeit lehunyva megtisztította elméjét a fizikális létforma hátráltató tényezőitől, és máris készen állt a végső asztrálutazásra. Agyhullámain pillanatok alatt alfa-állapotba redukálta.

– Pályakorrekció végrehajtva... – mondta az egyre lassuló és mélyülő komputerhang. – Landolás helye: lakatlan terület... a becsapódás várható esélye: 99%... a becsapódásig hátralévő idő... védőberendezés inaktív... személyes biztonság nem garantálva... védőberendezés inaktív... biológiai élet: veszélyben... Öngyógyítási folyamatok sikerének esélye: 1%... regenerálódás esélye: negatív... hátralévő idő... adatmentés

aktív... adatvédelem aktív... működésképtelenség megerősítve. A teljes megsemmisülésig hátralévő idő... program vége... kikapcsolás...

A lény utolsó gondolataival menteni próbálta, ami még menthető. „Információkat menteni... A tudatot átmenteni...” Ez volt a legfőbb cél: megmenteni az értelmes tudatot a biológiai létformára váró elkerülhetetlen, végső pusztulástól, a teljes megsemmisüléstől.

A külvilág minden zajával és veszélyével együtt megszűnt számára létezni. Tudata már az agyának alfa-hullámaival megnyitott magasabb dimenziókban tartózkodott. És itt létezett tovább a katasztrófális becsapódás után is. Már nem érzékelte, mikor a fizikai teste megsemmisült, csupán a távoli robbanás visszhangját hallotta valahonnan...

□ Mikor kibújtam, nem sírtam. Csodálkozva meredtem az irdatlan hatalmas, homályba vesző idegen világra, amely még teljesen ismeretlen volt számomra. Még a lélegzetem is elállt...

Eléggé kényelmetlen, sőt, mondhatnám, kellemetlen volt a születés folyamata. Végül is idekint sokkal tágasabb volt a tér, de ez akkor igencsak megrémített.

Abban a pillanatban legszívesebben inkább visszacsináltam volna az egészet, bár már az odabent tartózkodásom is elképzelhetetlenné vált annak ellenére, hogy ott legalább biztonságban érezhettem magam, és tudtam, védve vagyok mindentől. Ott nem érhetett semmi baj, nem voltam kiszolgáltatva a különféle ismeretlen veszélyeknek.

Az elmúlt pár másodperc történései, vagyis ez a születés nagyon megviselt. Nagyon fáradt lettem, nem volt kedvem semmihez. Elaludtam. Pontosabban valami ahhoz hasonló réveteg állapotba kerültem. Mint valami különös eufória, amolyan szédítő testenkívüliség érzete vibrált körül. Nem tudhattam, hogy ez normális dolog-e, hiszen még nemigen volt részem ilyesmiiben. Ezért nem is nagyon próbáltam küzdeni ellene. Hagytam magam sodródni az árral, közben mindenféle érzet egyre messzebről jutott el hozzám.

Első és egyben utolsó emlékem a mélységes „elalvásom” előtt a következő volt: A tekintetem valahogy a közeli ablaknyílás felé terelődött. Ezen keresztül lehetett a szobának nevezett hatalmas térből – számomra akkor még az is hatalmasnak tűnt eddigi lakhelyemhez képest – egy annál is sokkal tágasabb térbe pillantani. Ez a végelethatálatlan élmény akkor még felfoghatatlan volt számomra. Az ablaküvegen kopogva csorogtak végig az esőcseppek. Még messzebb, odakint magasan a távoli ég sötétjében, csak nagyon halványan ragyogtak fel a néha elötűnő hunyorgó csillagszerű fénypontok, melyek közül egy lángoló, tűzes fénycsóva húzott egy hosszú, szikrázó ívet.

Ezután már nem emlékszem semmire, csupán egy távolodó, kétségbeesett párbeszédre:

– Valami baj van! – harsogta a bábaasszony, miközben élettelen kis testemet kezében tartotta.

– Ūristen! – kiáltotta anyám elgyötört hangon. – Miért nem lélegzik?!

□ Apám nagyot nézett, amikor a szakadó esőben megpillantotta az égen átsuhanó, a felhőket is átszelő, hullócsillagszerű, izzó objektumot. Tudta, hogy nem egyszerű hétköznapi meteort lát, de hogy mi lehetett az, arról halvány fogalma sem volt.

A tornácon állva, a sűrű esőn keresztül is látta, ahogy a kékesfehéren fénylő „valami” a föld felszínéig zuhan, aztán valahol messze a talajba csapódik, és nagy villanással felrobban. Ha nem esett volna ennyire zubogva az eső, és ha nem dörgött volna az ég, talán még hallani is lehetett volna a detonációt.

Még a kutya is kijött a házból. Nem számított neki egy kis felhősakadás. A távoli elhaló fény felé nézett és a füleit hegyezte. Valamit biztosan érzékelhetett, amire csak az állatok képesek, mert hevesen ugatni kezdett abba az irányba.

– Mi a baj, kiskutyám? Mit látsz? – ment oda hozzá apám jó gazda módjára és megveregette az oldalát, megsimogatta a buksiját.

A kutya és gazdája mindketten a becsapódás irányába néztek. Mindössze pár kilométernyire lehetett onnan, a felvillanó fény azóta már elhalványodott. Nem láttak semmit sem, de a kutya továbbra is aktívan csóválta a farkát, és szigorú figyelemösszpontosítással csaholt arrafelé. Ő nyilván érzett valamit, amit az ember nem.

Apám hirtelen hangos női sírásra lett figyelmes, ami a házból szűrődött ki. Eszében sem volt tovább a „hullócsillaggal” foglalkozni. Azon nyomban felpattant a kutya mellől, és késlekedés nélkül rohanni kezdett a ház felé. Rosszat sejtett. Szíve veszettül kalimpált, vérnyomása szinte az egekbe szökkent, nyakán és karjain duzzadtak az erek, gyorsan kapkodta a levegőt.

Felszaladt a lépcsőn, berohant a házba, és zaklatottan nyitott be a szobába. Amikor meglátta a bábaasszony tehetetlen, lemondó arckifejezését, és anyám csapzott tekintetét, ahogy a karjában tartja kicsiny, mozdulatlan testemet és jajveszékelve próbál élesztgetni, azonnal odaugrott és rémulten nézett le rám. Csendesen megsimította picit, erőtlen kezeckéim, lehunyt szemű, bágyadt arcocskám, majd anyámat átölelve, könnyes szemekkel az ablakon át az égre meredt. Ázott ruhájából csöpögött a víz.

Anyám hangosan zokogott, testét remegés rázta, zilált arcáról még mindig csorgott a veríték.


– Nem sírt... – hüppögte. – Nem lélegzik... nem ver a csöpp szíve... nem él már...

A bábaasszony is vigasztalni próbálta, aztán szomorúan rám nézett, és végül magába zuhanva lerogyott az ágy melletti kis székre. Szüleim egymás karjaiban próbáltak némi vigaszra lelni, de fájdalomukra nem volt gyógyír. Akkor ott voltam én is, pillanatnyilag épp „magamon kívül”.

Ez volt hát a halál. Pedig még alig születtem meg, és máris elérkezett a vég. Nem volt ez így jól...

Apám szorosan magához ölelte anyám vékonyka, legyengült testét, vele együtt engem is. Eközben odakint elállt az eső, és oszladozni kezdtek a felhők. Lassan-lassan láthatóvá vált az első csillag az égen, és hunyorogva kukucskált ki a felhőfoszlányok mögül. Apám elszorult szívvel, fájdalomtól sajgó lélekkel, áhítatosan tekintett fel rá.

– Istenem, ne hagyd, hogy így legyen – suttopta.

 A lény szelleme az asztrálsík sokdimenziós világában suhant tova. Speciális meditációs technikájával sikerült megőriznie tudatos énjét a halálos becsapódás után is, és ezzel meg tudta menteni lelkének egy részét a végső pusztulástól, amelyet a fizikai teste már nem élhetett túl.

Nagy asztrálutazó-mester volt ő. Ám ahhoz, hogy a tudata és az abban rejlő információ maradéktalanul tovább létezhessen, hamarjában egy új és megfelelő, életképes hordozót kellett találnia a materiális világban. Méghozzá itt, a fizikai megsemmisülés helyszínének közelében. És nem volt túl sok ideje rá...

Hogy az ismeretek, melyek igazán fontosak voltak, ne legyenek az enyészeté, sürgősen végre kellett hajtani a kapcsolódást. Ha ez sikerrel jár, akkor ez lesz az emberiség és egy földön kívüli idegen intelligencia legelső igazán közeli – a legközelebbi, ami csak lehetséges – kapcsolatfelvétele.

Ettől eredményesebb és hatásosabb bensőséges találkozást aligha lehetne elképzelni. Kevés volt az idő, azonnal cselekednie kellett.

Az asztrálest a tudati energiáját hasznosítva hagyta el a katasztrófa helyszínét, és miután egyetlen koncentrációhullámot kibocsátva radarimpulzus módjára átpásztázta a területet több kilométeres körzetben, elindult az általa észlelt egyetlen lehetséges, befogadóképes hordozó felé... Vagyis én magam lettem az a bizonyos potenciális célállomás.

A lélek a téridő négydimenziós szerkezetének gátló tényezőitől függetlenül száguldott tovább célja felé. A találkozás már elkerülhetetlen, a kapcsolódás pedig már eldöntött kérdés volt. A fák, a sziklák, a dombok mind könnyedén áthatolható akadályoknak bizonyultak, már csak pillanatok kérdése volt az egyesülés. A test készen állt a befogadásra, a csírázó tudat is új energiára várt.

Q Apám alig, hogy kimondta keserű szavait, máris mintha a kívánsága teljesült volna egy varázsütésre. A karjukban összeölelkezve szorongatták élettelen testemet, amikor megtörtént az az elképesztő, ám mindenki számára örömteli esemény.

Megrándult az élettelen testem. Egész lényem mintha földöntúli energiával telítődött volna. Egyszeriben a fáradtságom is semmivé foszlott. Tudatom a testem felett lebegett, valami megmagyarázhatatlan erő lassan a porhüvelyem felé vontatott. Ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy babaszemeimmal ismét rácsodálkozzam a környezetemre. Egy újszülött még nem láthat igazán, de én akkor kinyitottam a szemeimet, és az ablaküvegen keresztül megbámultam a csillagokat. Az üveg visszatükröződő felületén pedig megláttam valamit. Pontosabban valakit... Minden bizonnyal a saját testem tükörképét érzékelhettem.

„Nahát... ez lennék én...?” – lepődtem meg magamon és bágyadt tekintetem a következő pillanatban a bábaasszony csodálkozó, hitetlenkedő, hirtelen tágra nyíló szemeivel találkozott.

Akkor az az aszott, ráncos, ám mégis kedves arc roppant ijesztően hatott rám. Kicsit megrémültem, így hát nem volt mit tenni: bömbölve felsírtam...

Ekkor a szüleim már őryöngve rángattak boldogan kézzől-kézre. Mondhatom, alaposan meglepődtek a történeteken. Hitték is, meg nem is, hogy ilyen csoda egyáltalán bekövetkezhet. Nem igazán értették, hogyan lehetséges ilyesmi, de ez foglalkoztatta most legkevésbé őket, hiszen a gyermekük mégis életben van és első ránézésre egészséges. Apám örömeiben a magasba emelt.

– Él a fiam! – örvendezett hangosan. – Él a fiam!

Míndkettejük szeméből örömkönnyek csillantak elő, még az idős bábaasszony is megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta a nap sikerét.

– Köszönöm, Istenem... – suttogta apám az ég felé tekintve, aztán egy csókot lehelve homlokomra, átadott engem az édesanyámnak, aki szerető gondoskodással magához szorított.

Ő az ágyon, én pedig a mellkasán feküdtem. Keservesen sírtam-rítottam még jó sokáig, kiadtam magamból minden ijedtségből adódó feszültséget. Még sokáig zokogtam. Szinte abba sem tudtam hagyni, az egész testem beleremegett.

Aztán csakhamar megnyugodtam anyám keblein, hüppögve, lefelé biggyesztett, remegő ajkakkal nagy nehezen sikerült befejeznem a sírást. Tudtam, jó helyre kerültem. Éreztem magam körül az emberekből áradó átható szeretetet, amely betöltötte az egész kis szobát.

– Drága, pici babám – súgta anyám szeretetteljesen, miközben lágyan simogatott. – Édes kisfiam... Végre itt vagy velünk. Remélem, most már nem lesz semmi baj. Isten hozott. Mi nagyon szeretünk téged...


Ezzel a rendkívül megnyugtató élménnyel pilledtem álomba ismét. Csak akkor kezdtem bele megint az egész házat telezengő áriámba, amikor a bábaasszony óvatosan, érző fogással felemelt anyukám melléről, ahol most már kívülről hallgathattam, érezhettem megnyugtatóan egyenletes lélegzetvételét és szívdobbanásait.

Odavitt egy vízzel teli lavórhoz és gyengéden lemosdatott. A víz langyos volt, és igencsak kellemes érzést keltett, ahogy végigcsorgott rajtam. Bár ez a tapasztalat is merőben új és idegen volt még a számomra, ezért először mégsem volt annyira megnyugtató. Utána szépen, finoman megtörölgetett, és egy puha törölközőbe bugyolálva visszahelyezett édesanyám biztonságot nyújtó ölébe.

– Úgy látom, most már tényleg minden rendben lesz – mondta megnyugtatóan a szüleimnek. – Nem kell aggódniuk, tökéletesen egészséges a kis gézengúz. Jó súllyal született, igazi erős kis vasgyúró. Hogy pontosan mi történhetett az előbb, arról sajnos sejtelmem sincs, de azt hiszem, most már nem lehet semmi gond.

Az öregasszony rám mosolygott hiányos fogsorával, amitől én újabb rövidke bömbölésbe kezdtem.

Ez volt különösnek ígérkező további életem első halálközeli élményének története.

 Attól a pillanattól kezdve nagy, fekete szemeimben a tudásvágy tüze lángolt. Érdeklődő tekintetemet ösztönösen az égre szegeztem, és örökösen csak a csillagos égbolt távoli, ragyogó objektumait fürkésztem. Voltaképpen nem is tudtam, minek köszönhető nálam ez a megmagyarázhatatlan intenzitású érdeklődés a kozmosz rejtelméi iránt. De nem is számomra volt ez a dolog igazán furcsa – hiszen ez teljesen természetesnek tűnt a saját szempontomból nézve –, hanem leginkább a közvetlen környezetemnek volt feltűnő.

Minden egyes alkalommal, amikor a messziről ragyogó csillagok fényei felé pillantottam, egyfajta honvágyat éreztem. Ezt én magam sem értettem igazán. Gyakran bukkant fel bennem egy érzés, hogy szinte mágnesként vonz a világűr. Valami megfejthetetlen hang mindig azt sugallta mélyen legbelül, hogy oda tartozom.

Amióta az eszemet tudom, már kora gyermekkoromban felbukkant bennem ez a különös vonzalom a világegyetem határtalan mélységei iránt. De engem nem csupán ez érdekelt. Egész életemben kirívó érdeklődést mutattam szinte minden dolog iránt, ami körülvelt, vagy akár bennünk, emberekben rejlett. És valóban, nagyon érdekelt minden. Így a környezet, az élőlények, az emberek, az emberi természet, a különböző kultúrák, a természettudományok, az orvostudományok, a technika, a pszichológia, az agykutatás, az űrkutatás, a kozmológia, a paranormális tevékenységek és még sorolhatnám. Megtapasztalhattam a szeretetet, az emberi kapcsolatok és a kialakuló érzések illetve érzelmek csodálatos jelenségét. Átéltam a szerelmet és álmodtam, akárcsak a többi ember. Rengeteget tanultam, folyamatosan gyűjtöttem az információkat, és rögzítettem minden benyomást is, ami csak a legapróbb mértékben megérintett.

Egy valamire azonban nem kaptam választ hosszú földi életem során: a lélek titkaira. Ezt a témát örök homály fedte. Voltak ugyan kísérletek, számos magyarázat született az eredetére és a működésére vonatkozóan, ám a végső bizonyosság még váratott magára. És azt sem lehetett tudni, hogy lesz-e valaha a kérdésre határozott válasz.

Mindezekről függetlenül úgy éreztem, hogy életem nem volt hiábavaló. Sok mindent átéltem, rengeteg jó és feledhetetlen élménnyel gazdagodtam. Mindig odafigyeltem a közvetlen környezetemre, és nagy jelentőséget tulajdonítottam a belső hangoknak, amelyek segítettek a nehéz helyzetekben, és utat mutattak. Életem alkonyán elégedett emberként és boldogan távoztam.

Rengeteg szeretetet kaptam, és mindig arra törekedtem, hogy azt a legjobb tudásomnak és képességeimnek megfelelően viszonzhassam. Szerettem az embereket, és a belőlük áradó, lenyűgözően sokszínű emberi érzéseket. Sosem felejttem el a törődést, melyben annyiszor részem lehetett; és a mosolygó szempárokat, melyek oly sok alkalommal szeretetteljesen pillantottak rám. Szerettem a Földet, ezt a gyönyörűséges kék bolygót. Sokat jelentett nekem.

Emlékszem az utolsó naplementére, ahogy tűzvörös fénye visszatükröződött a víz fodrozódó felületén; az óceán morajló hullámaira; a szellő susogására; a szélben hajladozó, dús lombosított fák zöld levelekkel borított ágaira; a virágok színes szirmaira és édes illatára; a távoli hegyvonulatok méltóságos magaslataira; a kék égen könnyedén röppenő madárkák kecses szárnycsapásaira; a tovalibbenő hófehér felhőkre, melyek lassan szálltak, állandóan változtak, és folyton-folyvást átalakultak.

Aztán távoli fellegek hoztak friss szellőt az éj beköszöntével. Lassanként, egymás után jelentek meg a fényesedő csillagok a sötétlő horizonton. Igen, azok a gyönyörűen tündöklő, örökké létező és titokzatos csillagok, amelyek oly messzi voltak tőlem, de mégis valahogy mindig közelinek éreztem őket magamhoz. Mindig megnyugtatót a csillagokkal teli, határtalan űr látványa. Még mindig oda vágyakoztam.

Sokáig néztem a Hold sápadt sarlóját, és a mögötte feltűnő, milliárdnyi, remegőn szikrázó pontocskát, melyeknek ragyogása fényévek millióinak távolából jutott el a szem íriszéig, és minduntalan csodálatra készítette a földi élőlényeket.

Végül a legutolsó élményem egy hullócsillag látványa volt. Mielőtt végleg lecsuktam a szemeim, és egy utolsót szusszantottam, miközben hagytam, hogy teljesen átjárjon a tiszta, oxigéndús levegő, megpillantottam a sötét égbolton egy rendkívül fényes objektumot, amely egy szintén nagy fényt árasztó csóvát húzott maga után.

„Az adatgyűjtés befejeződött” – kúszott elő az elmémbe egy gondolat.

Elfáradtam már. De kétségtelenül szép és csodálatos életem volt. Nem lehet okom panaszra, sok minden megadatott életem során. Úgy éreztem, nem hagytam hátra befejezetlen dolgokat. Megvalósítottam szinte mindent, amit szerettem volna.

„Minden ismeretanyagot rögzíteni...” – zakatolt a parancs a fejemben.

Talán egy meteor vagy valamiféle űrszemét lépett volna az éterből a Föld légterébe? Ez is könnyen meglehet. Még ennek az eshetőségnek lenne a legnagyobb esélye. Azonban egy fél pillanattal később már rögtön tudtam, hogy nem ez a helyzet.

„Minden begyűjtött tapasztalatot biztonságba helyezni...”

A vakító fényességben úszó űrobjektum nem zuhant le, hanem haladt tovább a saját útján. Igen, emlékszem még... Emlékszem...

„A tudatot menteni... A tudatot átmenteni...” – ismétlődött bennem vég nélkül, mint a szembefordított tükrök tükörképeinek örökös visszatükröződései.

Az idegen eredetű repülő tárgy megállt a föld felett. Fölöttem lebegett. Még elidőzött ott egy darabig, majd lassan elindult a másik irányba, míg végül kilépett a légteréből és teljesen eltűnt. Beleolvadt a kozmosz végtelenjébe...

„Az összes emléket a tudatalattiban tárolni...”

Utolsó, és egyben örökké tartó pillantásom a határtalan horizont sötétjébe, a világegyetem csillagóceánjába révedt. És végre én is hazaérkeztem...

Q „Nocsak, hát ez lennék én...? Vajon mi ez itt...? És mire való...?” – ez volt az utolsó álomszerű gondolatom, mielőtt még felébredtem volna a mesterséges regressziós mélyálomból.

Huh, ez érdekes élmény volt! Felettébb érdekes, és kimondottan életszerű... Egy másik élőlény emlékeit láthattam, és az érzéseit érezhettem. Egy igazi földi emberéét... Pedig határozottan a sajátjaimnak éreztem őket. És még mindig annak érzem. Mindössze egy pár órácska alatt újból leélhettem egy egész emberi életet.

Az adatgyűjtés befejeződött. Bár minden kétséget kizáróan kissé hosszásra sikeredett. Nem ez volt ugyan a megszokott módja ennek, és nem is volt nevezhető hagyományos eljárásnak, de annyi biztos, hogy roppant eredményesnek bizonyult. Eddig talán ez volt a legeredményesebb. Igen, határozottan állíthatom, hogy így van.

Minden információt és tudásanyagot, amit csak ez idáig gyűjtöttem, sikeresen eltároltam. A küldetés teljesítve, és a spontán kapcsolat egy igazi élő emberi lényel sikeresen létrejött. Sőt, több is volt ez már, mint egyszerű kapcsolat. Talán a két értelmes tudat hatásos összeolvadása. A tudatom, az összes eddig eltárolt benyomásokkal, értékes tapasztalatokkal és tudományos ismeretekkel együtt megőrzött mindent. És épségben maradt. Az asztráltest sikeresen váltott ismét biológiai testet. Azt hiszem, egyfajta lelki hibrid lettem. A korabeli emberi tudatom egy egészen másféle, bár bizonyos nézőpontokból nézve mégis jelentős hasonlósággal bíró, idegenszerű szuperértelemmel összeolvadva egyetlen egységet alkotva tovább létezhetett és fejlődhetett az éppen rendelkezésre álló, adott biológiai létformában. Mi több, szerencsésen elkerülte a skizofrén állapotot.

Lassan kikászálódtam az úgynevezett inkarnátorból. Szívszenve nyílt ki a kabin-szerű műszer üvegfedele, én pedig nagy nehezen felálltam a kényelmes ülésből. Egészen elgémberedtek a tagjaim.

Az inkarnátor egy olyan tudományos masina volt, egy hipnoterapeuta-gép, amely különféle elektromágneses impulzusokkal, vizuális és audio hatásokkal modulálta a vizsgált személy agyhullámain – legyen az akár egy magamfajta vagy akár alacsonyabb rendű létforma –, és ezzel direkt módon idézte elő a tudatállapot-változást.

A kívánt tudatállapot elérése után – ami történetesen az alfa-állapot volt, vagyis az agy hullámai az éber állapotnak minősülő bétából teljesen leredukálódtak az alfa értékig – megkezdődhetett az elektronikus szuggesztió, a mesterséges hipnózis. Ezzel a módszerrel az alany könnyedén visszatérhetett előző életeibe, és valóságként élhette át az előző életének emlékképeit, melyek ott voltak mélyen rögzülve a tudatalattijában.

Réges-régen ez a gépezet valóban komoly tudományos célokat szolgált, és az agy, valamint a lélek kutatásainak egyik fontos segédeszköze és kiemelkedő kelléke volt, mára azonban mindössze egyfajta játékszernek számított, és csupán szórakozás volt a benne eltöltött idő. Ez lett az egyik legjobb szabadidő-szerkezet. Egy biztos: a működése megbízható, és minden kétséget kizáróan eredményes. Sokat lehetett okulni ezekből a felidézett emlékképekből és érzésmintákból. Egyszóval tényleg roppant tanulságos volt.

Még a friss emlékképeim hatása alatt mélázva léptem oda az irányító rendszer műszerpultjához. Kinéztem az úrhajóm ablakán. Az elém táruló látvány mosolyt csalt nem éppen emberi arcomra. Igen, ez az! Éreztem: valóban itthon vagyok.

A sötétlő űr végtelen mélységeiből megszámlálhatatlan csillag ragyogott rám. A tágas térben, az egyik irányban millió fényévekre lévő csillaghalmazok csoportosulása látszott. Másfelé tekintve hasonló távolságokban irdatlan galaxisok spirálkarjaikkal egymásba csavarodott csiga-alakzatait láttam elsuhanni. Távol, a messzeségben egy pulzár sűrűn felvillanó fénye mutatta az utat, mint valami űrbéli világítótorony. Egy parszeknyi-re előttem száguldó üstökös által hátrahagyott részecskefelhő nyomvonalát követtem, amely épp egy galaxis centruma felé vette az útját. A galaxis középpontjában feltételezhetően egy Fekete lyuk szívta magába a gravitációs hatósugarában lévő objektumokat.

Igen, a mérőműszerek hamarosan jelezték is a hajóra nehezedő gravitációs anomália által okozott enyhe téridő-görbülést. Le is tértem hát a pályáról, még mielőtt beszipantott volna az önmagába zuhanó égítést könyörtelen vonzereje. Néha, amikor elkalandoztak a gondolataim, egy kicsit eljátszadotam az eseményhorizont közelében, ám azon túl sohasem merészkedtem, hiszen onnan már nem lehetett visszaút. Senkinek, és semminek, csupán egy pár virtuális részecskének. Ilyenkor a nagy ijedtségre való tekintettel, mintegy pihenésképpen, a régi, jól bevált, és pontosan feltérképezett téridő-alagutakon, féregjáratokon csúszdáztam egyet-egyed.

Nagy ritkán egy távoli szupernóva felvillanó fénye emlékeztetett, hogy valamivel komolyabb tennivalóim is akadnak. Speciális műszerek segítségével kaptam el és számláltam a robbanó Napok által kisugárzott, mindenén áthatoló részecskéket. A különböző csodák tárháza szinte kiapadhatatlannak tűnt ebben a végtelen térben. Pusztuló csillagokat figyeltem meg, és tanulmányoztam az éppen születőben lévő új világokat. Felfedezetlen tájak felé utaztam és kutattam az ismeretlent. Tanultam és vizsgáltam a világegyetem jelenségeit. Ám a lélek energiáit és mikéntjét továbbra sem sikerült minden részletre kiterjedően megismernem...

Nemrég átélt emlékképeim hatására ismét az elmémbe villant a távoli Föld lenyűgöző látványa. El is gondolkodtam azon egy pillanatra, hogy mi lenne, ha visszafordulnék, és meglátogatnám... újból. Talán visszatérhetnék oly sok idő után. Bár én személy szerint még sosem jártam ott testi valómban. Legalábbis ebben a testi formában, ebben a megnyilvánulásban még nem...

Csupán egy komolytalan, röpké gondolat volt ez a részemről, de mégis megtette a hatását. Egyre jobban kezdett érni bennem az elhatározás. Egészen belém fészkelte magát. Vágytam utána. Már-már késztetést éreztem... Nocsak, mi lehet ez az érzés? Csak nem... honvág? Hát igen, attól tartok, bizony valami olyasfajta érzés kezd kibontakozni a tudatomban. Vagy netán a lelkemben...?

Aztán az irány módosítása hamarosan meg is történt.

– Célállomás koordináció betáplálva... – közölte az automatika szenvtelen hangon.

Ahogy kifelé bámultam az ablakon, és tanulmányoztam a világegyetem számtalan csodáját, akaratlanul is megpillantottam a saját visszatükröződő képmásomat. Olyan fura volt, pedig már nem először láttam. Néha egy picit idegennek tűnik. Előfordult már, hogy úgy éreztem, talán ez nem is az én testem. De már úgy megszoktam, és elfogadtam. Ez adatott, ez volt születésem óta. Csak néztem és néztem, közben lassan megérintettem a bőrömet, és végigtapogattam a testem, csak úgy ellenőrzésképpen. Oh, azok a csodálatos humanoidok...

Miközben az űrhajóm sebesen suhant a légüres térben egy étellel ezelőtti, régebbi otthonom, a Föld nevű bolygó felé egy újabb sikeres találkozás reményében, azon gondolkodtam épp, mégis mi a nyavalya lehet ez itt... Ugyan mire való ez a fránya csáp...?